

Sergio Bizzio

Razernij

ROMAN

J. M. MEULENHOF

“Je maakt haar echt wel heel belangrijk als je toestaat dat ze op die manier je leven beheerst,” zei ik tegen hem. En hij: “Zou je graag willen weten of ik wel wil horen wat je zegt?”

‘Heeft hij dat gezegd?’

‘Nee. Maar dat kon ik er wel uit opmaken.’

Doctor Wayne W. Dyer & Lua Senku, *Dialogen*

1

Toen jij geboren werd, kwam ik net klaar...'

'Ik geloof je niet,' zei Rosa lachend, 'zoiets kun je je niet herinneren...'

Ze scheelden vijftien jaar. Rosa was vijfentwintig en José María veertig. Hij was zo verliefd dat hij dacht dat hij tot alles in staat was, zelfs zich herinneren wat hij deed toen zij geboren werd: kwam hij echt klaar? In die tijd ging hij met een heel lang, mager meisje dat opveerde zodra hij een arm om haar middel sloeg; dan leek ze nog langer en beniger dan ze al was. Het meisje was een hoofd groter dan hij, sliste, droeg stretchkleding en ontkrulde haar haar; desondanks hadden ze seks. José María had het hele jaar iets met dat meisje gehad: er was een kans van één op achtentwintig dat hij echt aan het vrijen was op de dag dat Rosa geboren werd (februari). Hij dacht in *dagen*, niet in *seconden*: hij kon tenslotte niet negeren dat 'als het orgasme drie minuten zou duren, niemand in God zou geloven', zoals doctor Dyer zegt; bovendien, met je geheugen zulke kleine tijdseenheden bevatten, zou hetzelfde zijn geweest als Zijn bestaan bewijzen. Hoe dan ook, het was een grapje, een spelletje. En Rosa was verrukt, tenminste over de intentie. Ze omhelsde hem.

Hij liet zijn gezicht met kussen overdekken. Toen Rosa's

oor langs zijn mond streek, maakte hij van de gelegenheid gebruik om te zeggen: 'Mag ik je in je kontje neuken?'

Rosa verstarde.

'Oeps...' zei ze.

'Wat is er?'

'Ik wist dat je me dat op een gegeven moment...'

'Wil je niet?'

'Nou ja, het is alleen...'

Rosa maakte haar zinnen vaak niet af. Ze was erg opgewonden, maar onaf laten wat ze net begonnen was te zeggen, was haar normale manier van praten; dat had niets met opgewondenheid te maken: ze dacht altijd bliksemsnel, haar gedachten duikelden over elkaar heen en onderbraken elkaar.

'Je vindt het vast lekker...'

'Ik weet het niet...'

'Ik garandeer het je.'

José María keek haar even zwijgend aan en omdat Rosa niets zei, liet hij zich van haar af glijden, ging naast haar liggen en legde een hand om haar middel met de bedoeling haar om te draaien. Maar Rosa kromde haar rug en schoof snel van hem weg, alsof ze door het contact met José María's hand een elektrische schok had gekregen.

'Wat heb je?'

Ze schudde haar hoofd.

'Kom op, Rosa, ik weet wat ik zeg...'

Rosa richtte zich op haar ellebogen op in bed, keek hem aan en vroeg: 'Hou je van me?'

'Dat weet je toch...'

'En waarom wil je me dan...'

'Liefste, wat heeft het een met het ander te maken? We gaan al twee maanden met elkaar... Hou jij van mij?'

‘Ik ben gek op je.’

‘Nou dan, ik ook op jou!’

‘Ik wist dat je op een dag zou komen met...’

‘Dat wist je omdat je het zelf ook wil. Dáárom wist je het.’

‘Maar ik heb het nog nooit...’

‘Ik ook niet!’

‘Echt niet?’

‘Waarom zou ik tegen je liegen?’

‘Je hebt het nog nooit op die manier... met niemand?’

José María kuste zijn gekruiste vingers. Ze lagen volledig naakt op bed in een hotelkamer in El Bajo waar ze elke zaterdag naartoe gingen; ze hadden allebei alleen nog hun horloge om. Vorige week had José María twee namaak-Rolexen gekocht en er een aan Rosa gegeven.

José María kon op de Rolex van Rosa net zien hoe laat het was: tien over halftwaalf 's middags. Over twintig minuten moesten ze de kamer uit zijn.

‘Je liegt me niet wat voor?’

‘Wat wil je, dat ik het zweer? Als je wil, zweer ik het van hier tot China. Ik zweer het bij God.’

‘Ik geloof je. Wat stom, ik zeg “Ik geloof je” en nu denk je vast dat ik toegeef...!’

‘Liefste, laten we niet meer praten. We hebben nog twintig minuten...’

‘En in twintig minuten wil je dát met me doen...? Twintig minuten is niks voor zoiets!’

‘Rosa, ik hou van je.’

‘Ja, dat weet ik...’

‘Wat doet tijd ertoe als er liefde in het spel is?’

‘Het punt is dat dit voor mij heel...’

‘Al probeer je het alleen maar. Laat het me proberen. Laten we het samen proberen.’

‘En als het pijn doet?’

‘Het doet geen pijn! Als het pijn doet, hou ik meteen op.’

‘Zul je daarna nog evenveel van me houden?’

José María glimlachte.

‘Kom, geef me een kus...’ zei hij.

Rosa kuste hem, maar niet zonder nog even te wachten: ze wist dat de kus ‘ja’ betekende.

Eigenlijk had ze ontzettend veel zin. Ze zou hem alles hebben gegeven. Als ze twee kontjes had gehad, zou ze hem die allebei hebben aangeboden. Ze hield van hem. Haar angst was niet dat het pijn deed, zelfs niet dat hij zijn respect voor haar zou verliezen. Eigenlijk was ze nergens bang voor. Haar verlangen was groter dan zichzelf, op dezelfde manier als waarop haar gedachten sneller waren dan haar woorden; dat was alles. Nee, er was meer: ze kon niet wachten tot José María haar zou vragen haar vanachteren te nemen.

Ze hadden elkaar leren kennen in de rij bij supermarkt Disco. José María was bouwvakker. Rosa was dienstmeisje in het herenhuis van de Blinders. Hij kwam net van zijn werk (een gebouw dat nog in de steigers stond, twee straten van het herenhuis) en ging vlees en brood kopen voor het middageten. Hij had de verkeerde rij gekozen, precies achter Rosa, die heel veel boodschappen had gedaan: haar winkelwagentje pulde uit. José María schatte dat het meisje minstens een halfuur bij de kassa zou staan. Hij wierp een blik op de rest van de kassa’s, maar daar waren de rijen te lang en er ontsnapte een geërgerd gesis aan zijn lippen. Rosa hoorde het; ze keek naar het rode mandje dat José María in zijn hand hield (er lag een brood in en de zak met de ribstukken) en zei: ‘Wilt u misschien eerst?’

Het aanbod bracht José María van zijn stuk. Hij fronste

zijn wenkbrauwen en maakte met zijn hoofd een heel korte beweging, zowel een ontkenning als een bevestiging.

‘Nee, het is wel goed, geen probleem...’

Hij was niet gewend aan enige vorm van vriendelijkheid. Dus terwijl Rosa haar boodschappen uit het wagentje begon te halen, beschouwde hij haar aanbod dan ook meer als een reactie op zijn gesis van ongeduld daarnet bij het zien van al die spullen die ze had gekocht en de geschatte tijd om dat allemaal langs de kassa te krijgen.

‘Ik wilde niet...’ zei hij.

Rosa draaide zich om en keek hem aan. Ze keek ernstig, zonder iets te zeggen.

‘Ik bedoel dat ik niet...’ herhaalde José María.

Soms kostte het hem erg veel moeite zich begrijpelijk uit te drukken.

Rosa boog zich weer over het wagentje en ging door met het uitladen van producten.

‘Toch bedankt,’ hield José María vol.

‘Geen dank.’

De caissière glimlachte en richtte haar blik op het pak melk dat ze in haar hand hield en tikte de getallen van de streepjescode in, en bedacht dat er tussen die vent en dat meisje iets was of binnenkort zou ontstaan. En ze vergiste zich niet.

Toen Rosa klaar was met haar boodschappen (ze liet alles achter om het te laten bezorgen) en de supermarkt uit liep, ging ze niet meteen naar huis: ze stak de straat over en bleef in het gezichtsveld van José María staan, en deed net alsof ze een etalage bekeek. José María kwam een paar minuten later naar buiten, met de boodschappentas bunge- lend aan een vinger. Hij stak de straat over en liep direct op haar af.

‘Stoor ik?’ vroeg hij.

Rosa had hem aan zien komen in de etalageruit maar deed alsof ze verrast en zelfs een beetje geschrokken was. Ze liet een ‘O...!’ ontsnappen en bracht een hand naar haar hart: ‘Is me dat schrikken!’

‘Sorry.’

‘Geeft niet...’

‘Kom je hier uit de buurt?’

‘Daar,’ zei Rosa, wijzend op het herenhuis op de hoek.

‘Dat is me het huisje wel, hè?’ merkte José María op. ‘Ik werk hier vlakbij, daar om de hoek...’

‘O ja?’

‘Ja. Ik doe hier altijd mijn boodschappen.’

‘En wat voor werk doe je?’

‘In de bouw.’

‘Ah, nee maar...’

‘Ja, daar zit tegenwoordig behoorlijk beweging in.’

‘Wat?’

‘De bouw. Vorig jaar was er niets. Nu is er meer te doen. En jij?’

‘Ik ben dienstmeisje. Niet veel bijzonders.’

José María glimlachte alsof hij zich plotseling iets herinnerde en stak zijn hand uit.

‘José María,’ zei hij.

‘Rosa,’ zei ze, en ze schudde zijn hand.

‘Aangenaam.’

‘Insgelijks.’

‘Rosa dus...’

‘Ja...’

‘En doe jij hier ook altijd je boodschappen?’

‘Het is de enige winkel in de buurt...’

‘Maar ze hebben wel ontzettend veel. Zelfs cd’s. Ik zag er

laatst een van Shakira in de aanbieding... Hou je van Shakira?’

‘Ja. Een stem dat die heeft...’

‘Van wat voor muziek hou je nog meer?’

‘Nou ja... Cristian Castro... Iglesias...’

‘Vader of zoon?’

‘Zoon, altijd al. Mevrouw luistert naar de vader als ze alleen is. Als er mensen zijn niet, als er mensen zijn zet ze van die klassieke muziek op...’ voegde ze er lachend aan toe. ‘En dan zeggen ze “Zet dat alsjeblieft uit, Rita”, maar ze doet het toch... Ik weet niet waarom ze het opzet, terwijl ze er zelf niet eens van houdt!’

‘Ze houdt er niet van maar zet het wel op? Wat zijn mensen toch raar... Dus Enrique Iglesias. Enrique heet hij toch?’

‘Enrique, ja. Maar ik hou meer van Cristian Castro, die doet me meer...’

‘En van cumbia hou je niet?’

‘Vroeger wel. Nu heb ik er een beetje genoeg van.’

‘Ik ook. En ik ben nog wel grootgebracht met cumbia. Mijn moeder zei dat ze toen ik in haar buik zat, de radio bij haar navel hield als er een cumbia op was, kun je nagaan. Maar je hebt gelijk: op den duur gaat het vervelen.’

‘Daar ben ik het niet helemaal mee eens. Ik hou er niet van omdat ik er eigenlijk nooit van heb gehouden. Maar ik ken mensen die er wel van houden en er ook altijd van zullen blijven houden...’

‘Maar je zei net dat je er vroeger wel van hield...!’

‘Nee, eerlijk gezegd heb ik er nooit van gehouden. Ik wilde je alleen niet beledigen, omdat ik dacht dat jij...’

‘Ja, je hebt gelijk, ik ben een cumbialiefhebber in hart en ziel, waarom zou ik je wat voorliegen.’

‘Ongelooflijk, hè? We kennen elkaar nog maar net en nu liegen we al tegen elkaar...’

‘Nou ja, het is niet echt liegen,’ zei José María, om de kwestie niet al te belangrijk te maken. ‘Het is gewoon een gespreksonderwerp. Je tast een beetje af en uit respect...’

‘Voorzichtigheid. Dat is best goed.’

‘Dat is perfect.’

‘Zo hoort het ook. Voorzichtigheid vind ik... Als iemand meteen de waarheid tegen je zegt...’

‘Jij ziet er anders heel oprecht uit...’

‘Dank je.’

‘Nee, nee, ik meen het! Toen ik je zag dacht ik meteen dat je oprecht was. Hoe zei je ook weer dat je heette?’

‘Rosa.’

‘Mooie naam, Rosa.’

‘Dank je. Goed...’

‘Moet je al weg?’

Het gesprek ging zo nog een tijdje door, want ze waren op slag verliefd geworden en hadden geen van beiden zin om weg te gaan. Ze hadden zich geen millimeter bewogen van de plaats waar ze stonden, het leek wel alsof ze aan de grond genageld waren; hoewel ze voortdurend vooroverhielden en terugweken, deden ze dat steeds vanuit en naar hetzelfde punt, door hun heupen te bewegen, alsof ze door de schok van de plotselinge verliefdheid hun evenwicht kwijt waren.

De portier van het naastgelegen flatgebouw nam hen vanuit een ooghoek aandachtig op. Haar had hij al heel vaak gezien, altijd alleen, maar dit was de eerste keer dat hij hém zag, en zijn manier van praten beviel hem niet. Staande in de deuropening van het gebouw deed de portier zijn uiterste best iets van het gesprek op te vangen; hij hoorde

Deze uitgave kwam mede tot stand dankzij het Sur-
vertaalprogramma van het ministerie van Buitenlandse
Zaken, Internationale Handel en Eerbetoon van Argentinië.

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van
de Stichting Fonds voor de Letteren.

Oorspronkelijke titel *Rabia*

Copyright © 2004, Sergio Bizzio

Copyright Nederlandse vertaling © 2010, Arie van der Wal
en J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam

Vormgeving omslag Mijke Wondergem

Vormgeving binnenwerk CeevanWee

Foto voorzijde omslag Marta Domenech

Foto auteur Julia Gutiérrez

www.meulenhoff.nl

ISBN 978 90 290 8588 5 / NUR 302